

swobody przepływu usług i uczciwej konkurencji na poziomie Unii. Arbitralne i niezgodne z naturą „kawałkowanie” jednolitych zamówień na usługi podkopuje te cele.

Względy budżetowe dla podziału na odcinki budowlane również nie mogą uzasadniać sztucznego podziału jednolitej wartości zamówienia. Postrzeganie jednolitego zamówienia, które realizowane jest w etapach z powodów czysto budżetowych, wyłącznie z tego powodu jako szereg samodzielnych zamówień i wyłączenie go w ten sposób z zakresu zastosowania dyrektywy jest sprzeczne z celem europejskich dyrektyw w sprawie zamówień publicznych. Artykuł 9 ust. 3 zakazuje takiego sztucznego dzielenia jednolitego zamówienia.

Podsumowując należy stwierdzić, że w przypadku wspomnianych zamówień chodzi o jednolite zamówienie, którego wartość w chwili udzielenia zamówienia przekraczała próg ustalony w dyrektywie. Zamówienie powinno było zatem zostać ogłoszone na szczeblu europejskim i udzielone w zgodzie z procedurą przewidzianą w dyrektywie. Tak się nie stało i dlatego pozwana naruszyła dyrektywę 2004/18/WE.

(¹) Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi; Dz.U. L 134, s. 114.

Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Węgierskiej

(Sprawa C-575/10)

(2011/C 72/09)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Kukovec i A. Sipos, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Węgierska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Republika Węgierska uchybiła zobowiązaniom ciążącym a niej na mocy art. 47 ust. 2 i 48 ust. 3 dyrektywy 2004/18/WE (¹), jak również na mocy art. 54 ust. 5 i 6 dyrektywy 2004/17/WE (²), poprzez brak zagwarantowania, że w postępowaniach o udzielenie zamówień publicznych podmioty gospodarcze będą mogły w odpowiednim przypadku zdać się na możliwości innych podmiotów, niezależnie od charakteru prawnego powiązań pomiędzy nimi.

— obciążenie Republiki Węgierskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarówno dyrektywa 2004/17 jak i dyrektywa 2004/18 przyznają ubiegającym się o zamówienie publiczne możliwość zdania się, w celu udowodnienia ich zdolności i spełniania kryteriów kwalifikacji, na możliwości innych podmiotów, niezależnie od charakteru prawnego istniejących pomiędzy nimi powiązań.

Zdaniem Komisji nie jest zgodne z odpowiednimi przepisami przywołanych dyrektyw uregulowanie węgierskie, które w przypadku określonych kryteriów kwalifikacji, które tylko wtedy zezwala ubiegającym się na zdawanie się na zdolności innych podmiotów nie uczestniczących bezpośrednio w wykonaniu zamówienia, jeżeli ubiegający ci posiadają większość udziałów w owych podmiotach, co pozwala im na wywieranie na nie wpływu. W ten sposób, w przypadku podmiotów, które nie uczestniczą jako podwykonawcy w wykonaniu zamówienia, zaskarżone uregulowanie krajowe wprowadza dodatkową przesłankę aby ubiegający się o zamówienie mógł zdać się na możliwości takich podmiotów w trakcie postępowania o udzielenie zamówienia.

Przepisy dyrektyw są jednoznaczne: nie wymagając aby podmioty, które dostarczają środków były bezpośrednio zaangażowane w wykonanie zamówienia, wymagają aby przepisy krajowe zagwarantowały możliwość oparcia się na środkach owych podmiotów, niezależnie od charakteru prawnego powiązań pomiędzy ubiegającym się a owymi podmiotami. Jediną przesłanką jest to, aby ubiegający był w stanie udowodnić organom zamawiającym, iż rzeczywiście będzie dysponował środkami koniecznymi dla wykonania zamówienia.

Niemniej jednak, zdaniem Komisji, uregulowanie węgierskie będące przedmiotem niniejszej skargi ogranicza w tym zakresie możliwości ubiegających się, którym praktycznie, nie pozostaje nic innego, jak zaangażować w wykonanie zamówienia w charakterze podwykonawców podmioty, które dostarczają owych środków, chyba że od samego początku posiadają w owych podmiotach większościowy udział, umożliwiając im wywieranie na nich wpływu.

Komisja twierdzi, że sporne uregulowanie krajowe nie może być uzasadniane celem zapobieżenia praktykom mającym na celu obejście przepisów o zamówieniach publicznych, ponieważ taki cel nie może zostać podniesiony w celu uzasadnienia przepisu sprzecznego z uregulowaniem Unii dotyczącym zamówień publicznych, który ogranicza w nieproporcjonalny sposób prawa i obowiązki procesowe wynikające z dyrektyw. Oczywiście państwa członkowskie mają możliwość, w granicach wytyczonych przez dyrektywy, zdecydowania o formie, w jakiej ubiegający powinni udowodnić, iż rzeczywiście dysponują środkami innych podmiotów, jednakże powinny uczynić to bez wprowadzenia rozróżnienia ze względu na charakter prawny powiązań pomiędzy takimi podmiotami.

Komisja odrzuca tezę Republiki Węgierskiej, zgodnie z którą podmiot, który nie uczestniczy w wykonaniu zamówienia nie może wykazać, że spełnia minimalne kryteria kwalifikacji polegające na możliwości rzeczywistego postawienia koniecznych środków w chwili wykonania zamówienia. W tym zakresie Komisja kładzie nacisk na to, że ust. 3 art. 48 dyrektywy 2004/18/WE wyraźnie stanowi, iż zamawiający może wykazać dysponowanie środkami innych podmiotów „przedstawiając w tym celu zobowiązanie tych podmiotów do oddania mu do dyspozycji niezbędnych zasobów”. Z powyższego wynika, że podmiot, który wnosi swoje środki może wykazać, że posiada środki, które będzie musiał postawić do dyspozycji w chwili wykonania zamówienia, bez bezpośredniego uczestniczenia w wykonaniu zamówienia.

Komisja wskazuje wreszcie, że sporne uregulowanie krajowe może wywoływać skutki dyskryminujące wobec zagranicznych ubiegających się. Pomimo że odnośne uregulowanie węgierskie ma zastosowanie do wszystkich ubiegających się, to jednak w rzeczywistości ogranicza możliwości uczestniczenia ubiegających się w szczególności w przypadku zagranicznych ubiegających się, ponieważ, co do zasady ubiegający ci nie dysponują w miejscu wykonania zamówienia wszystkimi środkami niezbędnymi dla jego wykonania, z którego to względu w postępowaniach o zamówienie publiczne są zobowiązani do częstszego niż węgierscy ubiegający się zdawania się na możliwości lokalnych i niezależnych od nich podmiotów gospodarczych.

(¹) Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114).

(²) Dyrektywa 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynująca procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (Dz.U. L 134, s. 1).

27 grudnia 2006 r. (¹), w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 kwietnia 2007 r., Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciążyą na mocy postanowień art. 56 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja utrzymuje w skardze, że uregulowania krajowe nakazujące niezależnym usługodawcom mającym siedzibę w innym państwie członkowskim, którzy zamierzają świadczyć tymczasowo usługi w Belgii, uprzednie złożenie deklaracji (deklaracja „Limosa”), stanowi ograniczenie swobody świadczenia usług.

Komisja argumentuje w pierwszym rzędzie, że kwestionowane przepisy stanowią ograniczenie o charakterze dyskryminacyjnym, ponieważ, po pierwsze, wprowadzają one dodatkowe, uciążliwe formalności administracyjne, zniechęcające dla zainteresowanych niezależnych usługodawców, a po drugie ustanawiają mechanizm kontroli dotyczący wyłącznie usługodawców mających siedzibę w innym państwie członkowskim, bez obiektywnego uzasadnienia dla takiego odmiennego traktowania.

Skarżąca twierdzi następnie, że takie ograniczenie swobody świadczenia usług, nawet gdyby nie miało charakteru dyskryminacyjnego, nie jest uzasadnione względami interesu ogólnego dotyczącymi zachowania równowagi finansowej systemu ubezpieczeń społecznych, zapobiegania nadużyciom finansowym, czy ochrony pracowników.

(¹) Moniteur belge z dnia 28 grudnia 2006 r., s. 75178.

Skarga wniesiona w dniu 10 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-577/10)

(2011/C 72/10)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Traversa i C.Vrignon)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że ustanawiając art. 137 pkt 8, 138 tiret trzecie, 153 i 157 pkt 3 ustawy programowej (I) z dnia

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 6 grudnia 2010 r. — Staatssecretaris van Financiën; druga strona postępowania: L.A.C. van Putten

(Sprawa C-578/10)

(2011/C 72/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym:

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Financiën

Druga strona postępowania: L.A.C. van Putten